

GÖKÇE BILGIN • Porselen Bir Mevzu

GÖKÇE BİLGİN 1984 yılında Adıyaman'da doğdu. Bianet ve Oggito gibi sitelere kültür, edebiyat ve gezi yazıları yazdı. İstanbul'da yaşıyor.

İletişim Yayınları 3011 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 531

ISBN-13: 978-975-05-3076-0

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu, Emre Bayın

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GÖKÇE BİLGİN

Porselen Bir Mevzu

Ege'ye

Birinci Bölüm

Birbirlerine benziyorlardı ama herkes kadar.

– SAMUEL BECKETT

1

Her yıl bir öncekinden daha fazla okusun ve bazen de yazsın.

Bazen yazdıklarını saklasın. Pencerenin önündeki kadife yapraklı camgüzeline baksın, eğer çiçeğin yaprakları ışıltılı parlıyorsa yazdıklarının kusursuz olduğunu düşünsün.

Bazen pencerenin önünde duran çiçekle ilgilenmesin. Yazdıklarını unutmak için sayfaları yırtmaya başlasın. Her seferinde birkaç sayfayı yırtsın, sonra da yırtıklarını hatırlamak için kafasını yorganın altına gömsün.

Bazen yazdıklarını uydurduğunu, zaten hem aklının hem de duygularının gelgitli olduğunu düşünsün. Böyle düşündüğünde öfkelen sin ve bağırınsın. Sanki elleri bağlıymış gibi ayaklarını yere vursun. Gövdesiyle şeylere dokunuyormuş, dokunduğu şeyleri kırmak istiyormuş gibi davransın. Sandalyeyi, duvara yaslanmış büfeyi, büfenin içindeki porselen fincanları, sağa sola savrulan eşyaları ve ayaklarını, kırık parçalara basmamak için dikkatle hareket eden ayaklarını ve çok kötü şeylerin olmasını bekleyen gözlerini ve bütün

bunlar yaşıırken uyuyorlarsa uyumaya, gülüyorlarsa gülmeye, konuşuyorlarsa konuşmaya ara vermeyen yakınlarını açık etsin.

Gerçek şeyler anlatabileceğini bildiği için güçlü olduğunu vurgulasın.

Arada bir ağlarsa sevinçten ağladım demesin. Öyle çocukların bile kanmayacağı oyunlara bulaşmasın. Ne yapıyorsa gerçekten yapsın ki yaptığı şeye bakılmayıp yapma şekline bakılsın. Böylece onun orada olduğu anlaşılsın. Orada olduğunu anlamazlarsa bir kukla ya da taklit olduğunu söyleyebilirler. Onların ne söyleyeceğini hesaplayarak hareket etsin. Hakkında hiçbir şey söylenmeyen davranışların varlığı biraz muğlaktır da ondan. Daha açık olmak için tekrar edeceğim. Ellerin bağı olduğunu inandırсын. Bütün bunlar olurken elleri bağı, savunmasız olduğunu hissettirsin.

Elleri bağılyken çırpınsın. Kendini bir şekilde kurtarmaya çalışsın. Hiç olmadı koşullarına alışsın, bu ona zaman kazandırır.

Olmaz ki, çünkü öfkesini avuçlarının içine saklamış.

O zaman ellerini çözelim, hisleri de bağı olmasın. Serbest olsun, tam bir yetişkin gibi, özgür bir insan gibi istediği kadar ilerlesin.

Mutlu insanlar gibi davransın. Hem yorgun hem de yorgunluğunu umursamayan kaygısız biri gibi davranmalı ki herkes onun mutluluğuna inansın. Mutluluğun kaygıdan kurtulmuş bünyelerde var olacağını, bunun bilincinde olduğunu ve bilincinde olduğu durumlara karşı hazırlıklı bulunduğunu, zaten en başından beri sorunlarla karşılaştığını ama pes etmediğini, çünkü zamanla piştiğini, çünkü zamanla büyüdüğünü gösterebilir.

Çocukluğunu detaylandırmasın. Çünkü çocukların sınır tanımaz hayallerine yetişilmez. Çocukluktan uzak dur. Aile bağı konusunda da hassas olmak gerekir. Toplumun

onaylamayacağı uçlarda gezinme. Kimse salonda sere serpe sevişmesin mesela. İlle aralarında cinsel bir temas olacaksa karı koca olanlar arasında, en azından karı koca olabilecek kadar uyumlu olanlar arasında bir şeyler olsun. Abar-tıp olayı bir fantezi âlemine çevirme. Cinselliği dozunda ve uygun olanlar arasında yaratırsan alkışlanırsın. Alkışlanmayı istediğini açık açık belirtme. Melankoliden olabildiğince uzak dur, acele etme, yavaş ol, sakın detayları atlama ve he-nüz hazır değilsin.

Ne yazık ki kafanda oturmuş gerçek bir hikâye yok. Yaşım ilerledi, epey deneyimim var diyebilirsiniz. Her şeyi söylemeye hakkın var. Ama her söylediğini ona da onaylatma. Senin söylediklerinle onun söyledikleri arada bir kesişebilir, ama herkesin ilerlediği yol şahsi olsun. Seni tanıdığım için biliyorum, çoğu zaman bir çocuk gibi davranıyorsun. Çocukluğunu muhafaza etmiş olman övgü alıyor, kanma öyle şeylere, hele de yakınlarının söylediklerine fazla bel bağlama.

Biliyor olmalısın ilk romanını yazacaksın, yalnız kalma-lı ve kendine sorulması gereken bütün soruları sormalısın. Kendine sorular sordukça yeni yollar bulacaksın. Elbet bu roman sadece senin hayatınla ilgili değil, zaten kendi yaşantımızın bir roman için yeterli olabileceğini düşünmüyorum. Herhangi bir hayatı küçümsemişim gibi ters ters bakma yüzüme. Tek bir hayatın girdilerinin ve çıktılarının sınırlı olacağından ve insanın kendini net bir şekilde görmesinin im-kânsızlığından dem vuruyorum.

Korkma, bunca şeyi ayrıntılı bir şekilde planlaman sonunda işe yarayacaktır. Sonunda yazacağın ilk roman için gerekli malzemeleri toparlamış olacaksın. Sonunda istediğin kadar başkalarına benzeyecek, sonunda istediğin kadar sınırsız olabileceksin. Dikkat etmen gereken birkaç detay vardı. Onları da az önce tek tek belirttim. İstersen yeni, temiz bir sayfaya geç ve bütün kuralları yeniden yaz. Kurallarla yazıl-

mayacağını söyleme, disiplinsiz çabaların yorgunluk dışında sonuçlar vermediğini bizzat kendin defalarca tecrübe ettin, değil mi?

Çok uzattın, olmamış şeyleri öldürcek miyim? Hayallerimi büyütüp odalardan çıkaracak, pencerelerden salacak, arkamda kalan kapıları açık bırakıp adımlarla uzaklara, kilometrelerce mesafedeki yabancı yerlere ulaşım sonunda rüyalarımı konuşturabilecek miyim? Sonunda değiştiğimi görecekler mi?

Bir sürü kitaba dokunduğumu, bir sürü kitabın sonunu heyecanla ve ciddiyetle beklediğimi ve bazı kitapları daha ilk sayfasından itibaren yüreğimle okuduğumu açık etsem mi? Bazı kitapları ilk sayfasından itibaren yüreğimle okuduğum için yalnızlaştığımı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım kalabalığa karışmadığımı da söylesem mi?

Aydınlık okuma lambalarının altında hayallere daldığımı, bazen başımı masaya koyup uyuduğumu ve rüyalarımında okuduklarımın peşinden koşuşturduğumu, anlamsız kelimelerle boğuştuğumu ve rüyalarımı yazmaya başladığımı, ama ne zaman rüyalarımı yazmaya başlasam önemli bir sorunla karşılaştığımı da söylesem mi? Rüyalarımı hatırlayamadığımı, rüyalarımı hatırlayabilmek için uğraştığımı, mesela zihnimi boşaltmak için sessiz odalarda beklediğimi, içimden yüze kadar beşer beşer saydığımı, sıcak bir şeyler içtiğimi, açık bir çay aslında daha çok kahve içtiğimi ve bütün bu uğraşlarıma rağmen rüya görmeye devam ettiğimi ama hiçbir rüyayı yazabilecek kadar iyicene hatırlayamadığımı, hatta birazcık olsun rüyalarımı hatırlayamadığımı, bu yüzden de rüyalar uydurmaya başladığımı ve bu uydurduğum rüyaları da kâğıtlara bir güzel geçirdiğimi söylemem iyi olur mu canım?

Kendin hakkında ne kadar çok ayrıntıya girersen o kadar çok muğlaklaşırsın, bunu sakın unutma. Ama kitapların se-

ni değiştirdiğini söyleyebilirsin. Tıpkı bir yazar gibi uydurduğun rüyaları her sabah erkenden kalkıp yazdığını, yazdıklarımı her akşam okuduğunu ve yatağa girer girmez uyuduğunu ve yine rüyalar gördüğünü ve bu rüyaları da diğerleri gibi hatırlayamadığını, rüyalarımı hatırlamak için kitaplar okuduğunu ve kendi rüyalarımı başkalarının rüyaları arasında ararken başkaları gibi olmanın güzelliğini fark ettiğini ve bu güzelliğe karşı içinde oluşan bağlanma arzusunu bastıramadığını, daha açık olmak gerekirse bu bağlılığı güçlendirilmeye çalıştığını ve bu yüzden de her yıl bir öncekinden daha fazla okuduğunu, büyüdüğünü ve rüyalar görmeye devam ettiğini belirt canım.

Yani açık mı olmalıyım? Ya yazdıklarımı beş para etmez kelimeler yığını olarak görmeye devam edersem o zaman ne yapacağım?

Elbette, sabahları yazdığın şeyleri akşamları okuyunca işe yaramaz bulup imha etmeyi düşünebilirsin. Defalarca yapılan tekrarlar sonucu aslını yitiren nice kopyalar okumuşundur. Nice hikyenin başlangıç noktasına ihanet ettiğini, her bir cümleyi dikkatle okuyan kendi okurluğundan biliyorsundur. Okurluğunu tekrar vmeyelim şimdi. Ama her yazarın bütün ömrü boyunca bir kere olsun karşılaşırsa kendisini mutlu hissedeceği o inanılmaz okuyucusun sen. Bu güzel cümleyi de başkası kğıda gzlercene yazmış, sen de okumuştun.

Az nceki güzel cümleyi birden hatırlamışım gibi heyecanla yazdıklarımın arasına koyacağım. O güzel cümleyi yazdıklarımın arasına koyar koymaz aklıma gelen yeni bir cümleyi de hemen onun altına yazacağım. Sonra, en iyi okurun okuduklarını unutmamak için bir kenara not alan olduğunu yazacağım. Yine o en iyi okurun sevdiği cümleleri bir yerlere not ederken onları birazcık değiştirdiğini de yazacağım. Böylece zamanla okuduğum her cümlenin yeni cm-

leleri çağırıyor olmasına alışacak, sadece yazdığı için mutlu olan bir yazarın coşkusuyla, yazar yazmaz mutlu olan bir yazarın coşkusuyla bugün başlayacak kadar kararlı hissettiğimi yazacağım tertemiz bir sayfaya.

2

Başka bir sabah, uyanır uyanmaz kaldığı yerden devam etti. Ağaçların arkadaşımı, sadece ağaçların arasındayken istediğim kadar kendim olabilir, sadece ağaçların arasındayken istediğim kadar başkası olabilirim, dedi.

Kendi kendime konuştuğumu ve olduğum yerde döne dolaşa keyiflendiğimi sanacaklar.

Güldüm, ağaçların arasında olduğunu ve bunu göremediğimi ve göremediğim şeyleri hafife aldığımı anladım.

Ben bir ağacım, ormandaki en yaşlı ağaç, ormandaki en büyük ağaç, ormandaki en yalnız ağacım, dedi az önce.

Bir ormanın içinde olduğu halde yalnız kalmayı başaran ağacı aradı gözlerim. Aklıma bir şey gelmiş, ama müdahale etmenin yakışksız olacağını düşünmüştüm.

Şarkılar duyuyorum, dedi. Şarkıları ya ormanda ağaçların arasındayken ya da evde oyalanırken duyuyorum. Şarkıları, bahçeli, iki katlı evin alt katında, piyanonun önünde oturan kadın söylüyor.

Her şeyi yazdığım gibi bunu da unutmamak için hemen yazdım.

Her şeyi yazıyorum. Hatta yazdıklarımı günün belli saatlerinde de tekrar ediyorum, dedi. Sabahları henüz gün aydınlanmadan önce mesela, akşamları yemekten iki saat sonra, Veysel televizyonun karşısında uyuyakalmışken, ben aklımda yazdıklarım başka bir odada dolaşır ve tekrar ederim onları.

O kadar çok anlatmak istiyordu ki her söylediğinin altını çizmenin mümkün olamayacağını o an anlamıştım.

Birden o kadının annem olduğunu, gözleri nemli ve elinde kırmızı kapaklı kitapla bekleyen adamın da babam olması gerektiğini hissediyor ve bu hissini de içimi kalabalıklaştırdığını görüyordum. İçime bir ayna tutmuşum ve o aynaya bakarak anlatıyordum sanki.

Aniden, uzaklara kadar yürüyebileceğimi, çünkü uzaklarda beni bekleyen şarkılar ve anılar olduğunu anladım.

Biraz önce perdeyi araladım. Dışarıda hep aynı şeyler oluyordu. Mesela bir kadın koluna taktığı turuncu renkli çanta ve ayağındaki topuklu beyaz renkli ayakkabıyla hızla yürümeye çalışıyor, acele ettiği için de kolundaki çanta sallanıp duruyordu. Topuklarının yere değerken çıkardığı ses de bir şekilde kulaklarıma kadar ulaşabiliyordu. Camın kapalı olduğunu ve kadının da neredeyse on metre öteden yürüdüğü ve evimin de beşinci katta olduğunu söylemem gerekir. Bu söylediklerime de güldüm. Aslında bunlara hem şaşırdım hem de güldüm. Ve bütün bunlar sokağa koşar adımlarla çıkmadan iki gün önce oldu. İki gün beklemiştim. Önceliklerim arasına kendimi koyamayacak kadar gözlem altındaydım da ondan. Canım ne zaman isterse o zaman sokağa çıkamazdım.

İyi bir şeyler söylemek istedim. Aniden hayatıma karışan bir renkten, bilinmezlikten bahsetmek istedim. Aniden değiştiğimi, her istediğimi yapabilecek kadar güçlü hissettiğimi mesela.

Çiçeğe baktım, pencerenin önünde duran kadife yapraklı camgüzeline, elimdeki kitaba baktım. Kitabın açık olan sayfasına baktım. O sayfadaki kelimelerden birine yaklaştım ve kelimeyi tekrar ettim. Birden o kelimeyi tekrar etmemle telaşlanan ayaklarımı ayakkabılara soktum ve evden hızla çıktım.

Şehir ormanına varıncaya kadar hiç durmadan yürümüş, pek mühim olmayan şeyler üstüne düşülmüş, kocamın eve erken gelebileceğini ve oyalanmamam gerektiğini tekrar edip durmuştum kendi kendime.

Yolda insanlarla karşılaştım. Acelesi olan birinin dalgınlığıyla yürüdüm. Ayaklarımı sıkan ayakkabıların bağcıklarını gevşettim ve başımdaki örtünün kayıp durmasına da aldırmadım.

Ara ara elimdeki poşete bakıyor içindekilerin görünüp görünmediklerini merak ediyordum. Parmaklarım her seferinde daha sıkı yapıştılar siyah poşetin kulpuna. Heyecanlandım, beni bekleyenler varmış ve ben de bunu unutmuşum gibi.

Ormana varır varmaz siyah poşetin içindeki kitabı çıkarıp okumaya başladım. Kimsenin beni göremeyeceği kuytu bir kenara çekilmiştim. Kitaplarla olan yakınlığımın dikizlenmesinden, hele de kelimeleri iyicene vurgulayarak okuyamadığımı düşündüğüm bu günlerde bir başkasının okuduklarımı işitmesinden çok çekiniyorum. Ağaçları da tüm yarılgılardan uzak kalabildikleri sürece görece ve sadece o zamanlar yaklaşıcaktım onlara. Onların bana inanmadığı, beni incitmeye çalıştığı zamanlar da olacaktı. Ama sırayla gitmek gerekir. Çünkü her şey göz açıp kapayıncaya kadar hızlı gerçekleşmedi. Anlatacaklarım uzun süren bir hayatın oradan, buradan alınmış parçalarıdır. Tıpkı bir ağaç gibi, kesilmezse ve yakılmazsa upuzun yaşayacak bir ağaç gibi.

Rahatladım, ormana varır varmaz kendimi hiç olmadığım kadar serbest hissettim. Başımı açtım. Poşetin içine baktım. Siyah bir poşetin içine defter, kalem, kitap, biraz da yağlı ekme koymuştum. Ormanda ne kadar kalacağımı kestiremediğimden evden hazırlıklı çıkmıştım. Yağlı ekmeği eski bir gazete parçasına sarılı vaziyette poşette bıraktım. Defteri ve kalemi de sağıma, ağacın altındaki geniş gölgeliğe oturmuş-

tum, yerdeki yumuşacık boşluğa koydum. Kitap elimdeydi. Kaldığım yeri açacak, kaldığım yerden itibaren sesli okuyacaktım kitabı.

Okuyacaklarımı dinleyecek olan ağaçlara baktım. Özellikle de geniş gölgesine oturduğum koca gövdeli ağaca baktım. Keşke, bu ağaçların her birinin adını, özelliklerini, içlerini, dışlarını çok iyi bilseydim, dedim. Öyle ya madem onların yanına gelmişim, madem kimseyle paylaşmadığım şeyleri onlarla paylaşacağım, bari bir parça olsun onları tanısaydım, dedim. Hepsine gelişigüzel ağaç demek dışında, ayırtılar, onlar hakkında mühim şeyler biliyor olsaydım keşke. Bir ağaç için mühim olan şeyleri düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Kendime ağaçlarla alakalı sorular soruyor ve hiçbir soruyu da doğru yanıtlayamıyor o yüzden de bir an önce başka bir konuya geçmeyi istiyordum.

Elimde duran kitaba baktım. Bütün yanıtları bulacakmışım gibi heyecanla baktım kitaba. Öyle ya, kitaplar yanıtlar içindir, dedim. Ağaçlara dair bilgiler de vardır içlerinde. Elbette, kitapların içinde her şey vardır. Elimdeki kitabı hızla okumaya başladım. Kelimelerin anlamlarına takılmadan, sayfaları çabucak çevirip kitabın ortasına kadar geldim. Ağaçlarla ilgili hiçbir şey yoktu. Sadece bir cümlede “ağaç” kelimesi geçmiş, orada da ağaç kurumuş, ağacın altında buluşan kız ve oğlan da ayrılmıştı. “Ağaç” kelimesi orada, ağaç olarak değil de mutsuzluğun habercisi bir eşya gibi kullanılmıştı. Kitabı öfkeyle kapattım. Ağaçları umursamayan bir kitabın anlattıklarının gerçek olamayacağını söyledim.

Yarısına kadar okuduğum kitaba kızıyor, güneşin ormanı terk etmek üzere olduğuna aldırıyor gibi görünüyordum. Kızgınlığının geçmesini oturarak beklememiş, ağacın kocaman gövdesine tırmanmış, en tepedeki dala kadar da çıkabilmiş, tıpkı bir kuş gibi bulduğum o dala tünemiştım.

Ağacın en tepesinde otururken hayaller kurmuş, aşağıdaki poşeti, defteri, kalemi ve anlattıklarımı beğenmediğim kitabı yukarıdan bakarak görmeye çalışmış, yukarıdan aşağıya bakarken defteri ve kalemi görmüş, siyah poşetin de orda olması gerektiğine inanmış, yarısına kadar okuduğum kitabı görememiştim. Yarısına kadar okuduğum kitabın kaybolduğunu düşünmek hoşuma gitmişti. Orada, kırılmasından korktuğum bir dalın üstüneyken keyifle, kaybolan kitabı unutmaya çalışmışım.

Birden aklıma kaybolan kitabın yerine evden getirdiğim defteri koyabileceğim fikri gelmişti. O deftere ağaçlarla ilgili gerçek şeyler yazabileceğimi ve aklıma gelen bu yeni ve güzel fikri hemen uygulamam gerektiğini de o dalın üstüneyken bulmuştum.

Ağacın üstüneyken düşüncelerimin aydınlandığını, her şeyi söyleyebilecek kadar özgürleştiğimi ve uçabilecek kadar hafiflediğimi söylemeliyim. Ağaçları belki de bu yüzden yakın buluyorum kendime. Sanki ağaçlarla kurduğum yakınlığa inanmayan birileri varmış ve ben de onları inandırmak istiyormuşum gibi heyecanla anlatmaya devam ediyorum.

O kadar heyecanlaydım ki olması mümkün olmayan nice şey, mesela uçmak ve aniden bambaşka bir yerde olmak, olağan gözük müştü gözüme. Orada, ağacın üstüneyken yerde olduğumdan daha mutlu ve sınırsız hissetmişim kendimi. Orada, ağacın üstüneyken yerdeki şeyleri değiştirmenin mümkün olduğunu görmüş ve bu değişimi gerçekleştirebilecek güce sahip olduğuma inanmışım. Hem de ne inanç, apar topar ağaçtan inmiş, defteri elime almış ve yazmaya başlamışım.

Yazacak çok şey olmadığından, kısa bir zaman sonra yazdıklarımı okumak için durmuş ve yazdıklarımı okurken şunu fark etmişim, benim yazdığım şeyler de tıpkı beğenmediğim ama yine de yarısına kadar okuduğum kitaptakiler gi-

bi sahici değillerdi. Sahici şeyler yazamadığım için defteri fırlattım. Defterin usulca otların arasına düştüğünü hem gördüm hem de duydum. Uzaklara değil, defteri yakına fırlattığım için defterin yere düşerken çıkardığı sesi duyabilmişim.

Ağaçları ben de diğerleri gibi mekâmı yeşillendiren ve dol-duran eşyalar olarak kullanmışım yazdığım yazıda. O yüzden parmaklarım yırtmayı ister gibi öfkeyle dokunmuştu defterin o sayfasına. Aslında tam, dolu bir sayfa bile sayılmazdı yazdıklarım. Kalan boşluğa ağaçları canlı, ilginç yanlarıyla yazabilirdim. Sayfanın yarısına güzel bir ağaç resmi çizip, ağacı en ince ayrıntısına kadar detaylandırabilirdim. Bunu yapmayacağımı biliyordum. Kendi kendime söylediklerimle içimden geçenleri kıyasladım bir çırpıda ve řu karara vardım, ağaçları tanımiyordum. Ağaçları tanımadığım sonucuna varınca da rahatladım. Onları niçin tanımadığımı sorgulamak yerine de bambaşka ama daha çok hoşuma giden bir düşünceye kapıldım kısa bir süre sonra. O düşünceye göre, ağaçları çok sevdiğimden ötürü zaten istesem de ayrıntılı anlatamazdım onları. Çünkü çok sevdiğimiz şeyleri kendimize saklamak isteriz, demişim.

Yepyeni bir bilginin aydınlığıyla etrafa bakmış, fırlatmış olduğum kitabın sayfalarının hafif bir rüzgârla aralandıklarını görmüş, o sayfalarda bir ismin belirdiğini ve nedense o ismi tekrarladığımı, o isme alıştığımı, o isme kendi ismimmişçesine yaklaştığımı, kendi ismimi kullanmayıp o ismi kullanmayı istediğimi, o ismin de şarkılar kadar tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Bir ara ağacın da hafifçe dallarını salladığını görmüş, bu sallanışı da fikirlerimi destekleyen bir arkadaş yakınlığı olarak hissetmiş ve tam o an hiç ama hiç yalnız olmadığımı anlamış ve bu olanları da detaylıca yazmışım.

Evden getirdiğim deftere her şeyi yazdım. Ağaçtan iner inmez, ne olup bittiyse, hem içimde hem de etrafımda meydana gelen her şeyi yazdım.